

Близько дев'ятої ранку в п'ятницю троє людей зазнали жорстокого покарання, прийнятого в Римській імперії. Римляни страчували злочинців не на електричному стільці, а на хресті. Злочинців прив'язували за руки і ноги до перехрещених дошок, піднімали над землею і залишали висіти, задихатися і вмирати. Це була повільна та болісна смерть.

Двоє з трьох були розбійниками. Вони когось пограбували, були схоплені та зараз розплачувалися за це своїм життям. Якби вони знали заздалегідь, якою смертю їм доведеться померти за свій злочин, то, імовірно, не зважилися б на нього. Але тепер було вже запізно.

Між цими двома розбійниками висіла третя людина. Він нікого не пограбував, не порушив жодного римського закону та був визнаний невинним. Однак Він помирав смертю злочинця. Хто був цей чоловік і за що його розіп'яли? Над його головою висів напис: Ісус, Цар юдейський.

Але кому є діло до його невинності? Звичайно ж не розбійникам. Натовп на Голгофському пагорбі сміявся над нещасним і ті, хто висіли на хрестах, хоч і самі знемагали від палючого сонця, теж почали знущатися з Ісуса: «Якщо Ти Христос, спаси Себе і нас». Ніколи на долю людини не випадало стільки незаслуженої ненависті, глузування та ганьби.

Раптом щось трапилося!

Один із розбійників осікся і почав докоряти другому: «Чи ти не боїшся Бога, коли й сам на таке засуджений? Але ми – справедливо, бо дістаємо належне за те, що вчинили; Він же нічого поганого не зробив». А потім, звернувшись до Ісуса, він сказав: «Згадай мене, Господи, коли прийдеш у Своє Царство».

Що ж зупинило розбійника? Чому він раптом повірив у вмираючого Ісуса, тендітну невинну людину? Якась

невидима, але реальна сила торкнулася розбійника зсередини. Було в цій людині, Ісусі, щось незвичайне, що відрізняло Його від усіх інших людей: Він був Сином Божим і Його присутність глибоко впливала на розбійника.

Цей розбійник почав думати про Бога. Коли він думав про Бога, він почав боятися Його, розуміючи, що саме від Бога залежить вічна доля людини. Коли людина думає про Бога, вона думає про вічність. Цей розбійник знав, що він людина грішна, бо займався грабунком. Йому був потрібен Спаситель, і він усвідомив, що його Спаситель – Ісус. Настав час вирішити: чи він далі сміятиметься з Нього, чи увірує в Нього. Це був вирішальний момент! Чи буде він разом з усім світом сміятися з цієї маленької людини або відкриється для Нього та увірує, що Ісус є істинно Син Божий.

В останню годину свого життя розбійник зробив вибір. Він увірував в Ісуса та прийняв спасіння Господа. Того дня вмираючий розбійник знайшов чудового Спасителя. Господь на хресті сказав йому, що того ж дня він спасеться: «Істинно тобі кажу: сьогодні ти будеш зі Мною в раю» (Лк. 23:43).

І зараз, коли ви читаєте ці рядки, Ісус стоїть прямо перед вами і торкається вас зсередини. Ви знаєте, що Ісус – не звичайна людина, що Він Божий Син, і так воно і є. Якщо сьогодні ви повірите в Нього, то, подібно до того розбійника, ви знайдете Спасителя і Царя, який простить ваші гріхи, дасть вам вічне життя і прийме вас у Своє царство.

Помоліться такими словами:

«Господи Ісусе, я визнаю, що я грішник. Я чув про Тебе, але не звертав на Тебе уваги. Сьогодні, Господи, я вірю в Тебе і прошу, щоб Ти увійшов в мене і став моїм життям».

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ